

Коньтъ навлѣзна въ водата, която го хвана до самаря, преброди внимателно ржкава и изкочи на срѣдорѣка.

Азъ слѣзнахъ.

— Азъ сега ще минавамъ — каза Ташо — а ти ще чакашъ тука. Ако мина живо-здрави, ще върна коня и за тебе, ако пъкъ . . . ехъ, тогава какво Господъ научи. Хайде, Боже, помози! . . . каза Ташо и се прекръсти.

Коньтъ навлѣзна въ водата, държейки малко нагоре. Нощта бѣ вече настъпила въ рѣката. Високитѣ върби и явори хвърляха пълень мракъ надъ водата, тъй че азъ едва виждахъ коня и човѣка, когато бѣха вече въ срѣдата на рѣката. По-натамъ нѣ каква черна сѣнка или нѣщо черно се движеше изъ водата и после изчезна съвсемъ.

Азъ треперѣхъ отъ вълнение. Не се виждаше вече нищо. Господи, какво става тамъ въ рѣката! . . .

Но не се мина много време и съзрѣхъ на зарята между дърветата конь и човѣкъ.

— Слава Богу! — казахъ си. — Минали сж.

Малко следъ това той приведе коня къмъ рѣката и го пусна къмъ срѣдорѣка.

Коньтъ като черна топка се носѣше надъ водата, приближаваше, измина срѣдата и ето го вече къмъ края. Но какво е това? Той внезапно се обърна нагоре, бързо прецапа водата, изви и измина срѣдорѣка и отиде на другия брѣгъ.

И тъй, ние се раздѣлихме. Ташо на срещния брѣгъ, азъ въ срѣдорѣка, коньтъ на другия брѣгъ! И въ тая студена нощ мокъръ и срѣдъ рѣката!

На зарята азъ виждахъ коня, застаналъ като закованъ до брѣга и не мърда.

— Арапъ! Арапъ! — крещѣше Ташо отсреща.